

udvalget har i sin Betænkning under Nr. 6 henledet Opmærksomheden paa det Uhenfigtsmæssige i, at Staten betaler Skatter til Kjøbenhavns Commune for Rosenborg Lysthavn. Der er ikke stillet noget Vædringsforslag i den Henseende; men jeg kan ikke ved denne Forhandling forbigaae denne Post, uden at sige et Par Ord derom. Vi ville paa Finanslovsforslaget finde, at de kongelige Haver forbre et Tilskud af Statskassen af 7,521 Rd. Jeg har i Finansudvalget bragt paa Dmtale, om man ikke skulde søge at faae dette Tilskud dækket igjennem Afgangsbilletter, som ifølge Indenrigsministeriets Foranstaltning bleve udstedte til de her ved Byen liggende Lysthaver, men det vandt ikke nogen Sympathi i Udvalget, og jeg har derfor opgivet denne Tanke. Naar man imidlertid seer hen til den Meddelelse, der er givet Finansudvalget, og som findes aftrykt i Betænkningen Sp. 175—78, vil man let overbevise sig om, at det er et ganske betydeligt Offer, Staten bringer ved at give Tilskud til disse kongelige Haver, af hvilke de her ved Byen værende ere de langt overveiende. Jeg troer ikke, jeg siger for Meget, naar jeg paastaar, at Frederiksberg Have, Søndermarken og Rosenborg Lysthavn have en Værdi af omtrent 1 Million Rd., og Renten heraf anfat til 4 pCt. er 40,000 Rd.; men lad Staten endog give Afskald herpaa — jeg skal ikke sige Noget derimod — synes jeg dog det er temmelig stærkt, at den ovenkjøbet for at have Fornøielsen af at eie samtlige disse Haver, blandt hvilke de nævnte spille en stor Rolle, aarlig skal give et Tilskud paa Finansloven af 7—8000 Rd. De komme omtrent til at staae os i samme Priis som det kongelige Theater. Jeg har det Haab, at den ærede Indenrigsminister er enig med Udvalget i, at det kunde være ønskeligt at see et andet Forhold intræde i den omtalte Henseende.

N. Hansen: Efterat jeg før kortelig havde motiveret de af mig stillede Vædringsforslag, skulde jeg ikke paany have forlangt Ordet, naar ikke afskillige Udtalelser af den høitærede Indenrigsminister havde foranlediget mig dertil; ved disse Ytringer skal jeg derfor tillade mig ganske kort at dvæle. Den ærede Minister meente, at jeg skulde have udtalt, at

det var den paagjældende Mands Skyld, at det omtalte Arbeide mislykkedes; men herimod vil jeg dog forvare mig. Jeg har tværtimod sagt, at jeg ikke kunde sælde nogen Dom i saa Henseende, men derimod udtalte jeg, at naar Manden var saa dygtig, som man efter Motiverne maa antage, han er, maatte han paa et tidligere Stadium have kunnet indsee, at Arbeidet vilde mislykkes med de Kræfter, der stode til hans Raadighed, og havde han itide gjort Regjeringen opmærksom herpaa, havde man kunnet spare en Deel af det, der er medgaaet til et Arbeide, som dog ikke har ført til Noget, deri ogsaa indbefattet en Deel af den Løn, han har havt. Det er ganske vist, at dette vilde have været meget uegennyttigt handlet af Manden, men at man maatte kunne have ventet det af ham, naar han, som sagt, er saa dygtig, derom troer jeg, Alle maae være enige. — Den høitærede Minister udtalte endvidere med Hensyn til den anden Mand, at Gratificationen havde Charakter af fast Gage; men jeg formener dog, at naar Lønnen er fastsat til 50 Rd., maatte den Bedkommende, da han ansattes, nærmest være gaaet ud fra, at han for denne Løn skulde udføre Arbeidet; han kan umulig være gaaet ud fra, hvor stor en Gratification han senere kunde faae. Fremdeles udtalte den ærede Minister, at Diæterne vare en væsentlig Deel af disse Mænds Løn; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den førstnævnte Mand albeles ingen Diæter har havt; i alt Fald er der ikke opsørt Nogetsomhelst for ham til Diæter, og dette svarer ganske vist til den Betragtning, jeg har, nemlig at han heller ikke har foretaget mange Reiser, medens han udførte dette omhandlede Arbeide. Har han gjort mange Reiser, er det aabenbart, at det Krav, man maa stille til en Bestyrer for et saadant Foretagende, ikke skulde bestaae. Han kan jo ikke være flere Steder paa een Gang, og man maa dog gaae ud fra, at Bestyreren ved et saadant Arbeide jævnlig skal være tilstede for at paasee, hvorledes Arbeidet udføres. — Det høitærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) lod til at være enig med mig i det Princip, at man ikke maatte fastslaae, at de, der ikke havde fast Ansættelse, alligevel fik i aarlig Understøttelse, hvad